

ליבלה הצדיק

בסיירת המילואים היו חיילים בגילאים שונים. מתוך כל מחזור בסיירת הסדירה היו אחדים מן החיילים עוברים לשרת בסיירת המילואים. כך היו בה בוגרי 101, למשל שמשון, בוגרי פלוגה א' המקורית, למשל אני, גיבורי פעולת ביירות, לוחמי פעולת סמוע בהר חברון שבה השתתף אחי וכן הלאה. אחד מן הצעירים שבינינו היה ליבלה. ליבלה היה איכר גבוה וחזק בעל שער שחור ופנים מאירות. מעין הכלאה בין גורילה ותינוק. פעם צנחנו בשדה אבטיחים בעמק בית נטופה ואני זוכר את מראה שחור שערותיו בתוך אדום האבטיח מוקף בירוק הקליפה כשפניו שקועות בחצי האבטיח.

ליבלה נולד וגדל בכפר חסידים. כפר אותו הקימו חרדים בעלי משפחות מטופלות בילדים שבאו ממזרח אירופה. אבא שעלה לארץ נער כבן שבע עשרה, חרש בסביבה וראה אותם עובדים ביבוש הביצות. הוא התפעל מדבקותם בעבודה ומנחישותם. ליבלה היה חילוני כמו כולנו ובכל זאת נותרה בו נקודה יהודית, הוא היה מגדל חזרת. התבלין הסגול הזה, שהוא בעצם חזרת לבנה מעורבת בסלק, הממרר לנו את הפסח.

במלחמת יום הכיפורים למחרת הקרב הנורא בחווה הסינית נסענו מן החזית לעורף כדי להתארגן. צוידנו מחדש בזחלמים במקום אלה שנשארו פגועים בשטח והצטוונו מחדש. בלילו של ה-17 לחודש עברנו את התעלה בתחמס (סירה נושאת טנק). עברנו והתחלנו לנוע צפונה באיזור החיץ החקלאי כך קראו לזה אז. הטנקים שלנו טיפסו על הרמפות הענקיות, שבנו המצרים בכדי להשקיף עלינו מעבר לתעלה, ומראש הרמפות עשו למצרים שבחווה הסינית בבוקר את מה שהמצרים עשו לנו בערב הקודם. נסענו ביום יפה בין שדות של תירס ופתאום יריות, לא ראינו מהיכן. קפצנו מן הזחלם ותפסנו מחסה בשדה התירס. ליבלה שהיה נהג הזחלם נפצע. אני נאבדתי בתוך התירס, תעיתי עד שהגעתי לריכוז של כוחותינו, שם נתנו לי משימה ללוות פצוע קשה לתאג"ד ישבתי דחוק בזחלם כשהפצוע על ברכי וחזרתי לפלוגה שהתארגנה להמשך הקרב חמוץ מדם הפצוע. לא הרגשתי בכך אבל משהו אמר לי "ישי, אתה נראה כמו בבית מטבחיים". מזל שנתנו שם בגדים חדשים.

עברו שנים ואני עומד בתחנה מחכה, לאוטובוס שיסיעני ממכון וולקני לירושלים, והנה עוצרת לידי משאית, לא הבנתי מה זו עושה. הפנית פני לאחור אולי מכוונת למישהו אחר. קול קרא לי מלמעלה "ישי עלה" טיפסתי בחוקים ועליתי עד שראיתי. ראיתי שתי עיניים בורקות מעוטרות בשערות שחורות עבותות, פדחת זקן ופאות. לא הכרתי מיד, אבל הוא אמר: "ישי אני ליבלה" התיישבתי במשאית ונסענו. בדרך שאלתי אותו לקורותיו. התחיל לספר. אחר הפציעה חזר הביתה לכפר חסידים ולא מצא לנפשו מנוח. התחיל ללמוד מן המקורות, חזר

בתשובה, קנה משק בכפר חב"ד והקים משפחה. עוד הוא מדבר ואנו נכנסים לכפר חב"ד. הגענו לביתו ושם ישבנו תחת עץ עבות אני, הוא, אשתו ואחדים מילדיו. סיפר לי שבנוסף למישקו הוא חוכר אדמות בסביבה ומעבד אותן כולל אדמות של וולקני והוסיף "בתור שכן בשדות אני יכול לתת לכם עצות אחדות." והוסיף: "בשנת השמיטה אני מביר את השדות ועושה דבר אחר" אמר, "מה הדבר האחר?" שאלתי, "קונה אצל הגויים את הירקות והפירות לחרדים" "איפוא" שאלתי "בעזה" אמר. זה היה בעיצומה של האינתיפאדה הראשונה וצה"ל לא העיז להכנס לשם. "איך" שאלתי. "בהליקופטר" ענה. "אתה זוכר" אמר לי, "בימים ההם לא הייתי הסייר הגדול בפלוגה" "גם אני לא", אמרתי בהשתתפות והוא המשיך: "כאן אני מנווט את ההליקופטר לקרחת שבפרדס בדיוק של טיל משייט וקולע אל השערה מבלי להחטיא. ההליקופטר נוחת ואני נפגש עם האחראים מצידם ומסכם על כמויות, איכויות ומחירים. כל העדה החרדית אוכלת מידיי."

בחדשות היום נאמר שבשנת השמיטה הזו הרבנים של העדה החרדית לא יכשירו את יבולי עזה ומשרד החקלאות נערך לגידול ירקות מנותק (מנותק מן האדמה אומר שזה בשמיטה כשר)"

נזכרתי בליבלה וחשבתי לעצמי: "האם ליבלה פסק לעבוד?".